

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

BIRGIR ANDERSEN

Sólbað á strondinni er ekki akkurát eg

TAÐ SIGUR **BIRGIR ANDERSEN**, KOYRILÆRARI, SUM SPÆLIR **FÓTBÓLT** Í FRÍTÍÐINI, **HYGGUR** AT FÓTBÓLTI Í **SJÓNVARPINUM** OG ER **REAL MADRID** FJEPPARI. OG SO **HEVUR** HANN BÆÐI **GÆS** OG **SEYÐ**, MEN **FERÐAST** TÍVERRI **ALT** OV LÍTIÐ Í **EGNUM** LANDI

Hví valdi tú at gerast koyrilærari?

Tað komst av, at ein í mínari familju skuldi hava koyrikort, og tað, tey lærdu, var ikki nóg gott eftir mínari meining.

Um tú kundi broytt eitt punkt í ferðslulógini, hvat hevði tað verið?

Eg vildi fegin broytt øll tey, ið mótsiga trygdini, tí tað eru alt ov mong støð, har lógin mótsigur sær sjálvari. Til dømis tann illa lýdda skerpaða víki-skyldan, sum eingin í Føroyum skilir.

Hvussu er føroyska ferðslumentanin?

Í tí stóra og heila er føroyska ferðslumentanin ógvuliga góð, men tað eru onkrir ørvitisknokkar ímillum.

Hvat ger tú í frítíðini?

Nokk so nógv av mínari frítíð fer við at spæla fótbólt, og tað er eisini fyri at røra seg fysiskt.

Ferðast tú nógv í egnum landi?

Alt ov lítið, tíverri, alt ov lítið.

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

Tá tú ferðast uttanlands, er tú tá til aktiva feriu ella sólbað á strondinni?

Sólbað á strondinni er ikki akkurát eg, eg vænti, eg smelti; so tað verður meira til aktiva feriu hjá mær. Helst okkurt, har eg kann gera nakað sjálvur.

Hevur tú húsdjór?

Eg havi gæs og eg havi seyð, men um tú kanst kalla tað húsdjór, veit eg ikki.

Hvat er tín lívrættur?

Egin framleidd gás, helst jólaaftan.

Hvørjum hyggur tú at í sjónvarpinum?

Mest fótbólti, men eisini krimifilmum, tað er ógvuliga undirhaldandi.

Hvørjum tónleiki lurta tú eftir?

Tað er country, tað er rokkur, eisini yvir í andaligan tónleik. Stutt sagt alt tað, ið er gott og kann frøa sinnið.

Fylgir tú við í útlenskum fótbólti?

Vit madrealistas fylgja eitt sindur við.

Hvat ger tú um 10 ár?

Vónandi tað sama, sum eg geri í dag. Um ikki okkurt heilt lægjið hendir, heldur man fast við tað, man ger, tí talan er jú um eitt lívsstarv.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Móðurmálsviðursløn 2012

Torvmoldstrúgv

Tað var sluppin Glory Day, sum ein fagran várdag var á Suðurlandinum.

Teir høvdu fingið nógvan fisk dagin fyri, og nú var klárt at kasta aftur. Hýrurin var góður, tí teir væntaðu sær nógvan fisk eisini hendan dagin. Og veðrið var av tí besta.

So kemur skiparin upp á dekkið, setur eina kolu, eina lýsilampu, miðskips á dekkið, og sigur: »Í dag kasta vit ikki, tí í dag er starvsfólkadagur.«

Teir gera skjótt av, taka skiparan, tveita hann fyri borð, og fara so at fiska.

Tað góða arbeidslívið er at fáa frið at arbeiða.

Frið fyri starvsfólkadøgum, temadøgum, menningardøgum, HR-mennarum, kóksjum.

Tað góða arbeidslívið er at sleppa undan at brúka arbeidstíðina til atkoma-hvørjumviðtvætli, byggja brýr saman, lyfta í felag. Tað er at sleppa at arbeiða í friði fyri sosialari samveru, skammrósi, starvsfólkasamrøðum, sum ikki verða brúktar til nakað sum helst, trivnaðarkanningum, sum heldur ikki verða brúktar til annað enn skuffubjálving og hjá deildarleiðarum at samanbera seg við aðrar deildarleiðarar.

Frið fyri allari hasari torvmoldini beint í eyguni.

Frið fyri hóttanum um uppsagnir í vikur og mánaðir.

Gevið okkum apum við flutningsbondini bara ein kassa av bananum um vikuna.

Men fyrst og fremst, gevið okkum frið at arbeiða.

Og kanska bara eitt vet av virðing fyri tí, vit gera.

Allur starvsfólkafólka-politikkur, uttan bananirnar sjálvandi, er vanvirðing. Vanvirðing fyri hugsandi fólki, sum tímir at arbeiða.

Ella vil hava meira lön í staðin fyri vøkur, tóm orð, sáttmálafyllu.

Fyri skjótt nógvum árum síðani var ein sálarfrøðingur ella okkurt soverðið akademiskt, sum einki hevði at gera. Vildi ikki vera lønartrælur fyri sjei bananir um vikuna. Men hugflogið var gott. Hann avgjordi at gera, at skapa

ein marknað, sum hann so kundi liva av, og liva væl av.

Kendi nakrar stjórar og leiðarar, sum vildu hava starvsfólkið at halda, at tey høvdu ávirkan.

Men hvussu gjørdur tey tað, uttan at fólkið sá beint í gjøgnum teir?

Tíðin krevur tíverri, at fólkið verður spurt og hoyrt. Hóast allar avgerðir longu eru tiknar.

Hey, her var marknaðurin, ein illusjónsídnaður, sum so liðandi gjørdist ein religiön, líka so forbannað sum allar aðrar religiönir.

Stjórar og leiðarar tora ikki rættiliga sjálvi, duga heldur ikki, at blása torvmold.

Tí er akademisk, vísindalig og pseudovísindalig hjálp neyðug. Hon kostar, gamaní, hon kostar nógv eisini. Men tað er bara ein myta, at almennir stovnar ongargengar hava.

Teir hava so nógvar pengar, at teir blaka pengar burtur.

Fyrr, tá ein veggur skuldi flytast á einum arbeidsplassi, bleiv ein handverkari biðin, ein tímurmaður. Nú verður minst ein sálarfrøðingur og helst nakrir akademikarar afturat biðir. Tí tað kann jú hugsast, at veggurin er autistiskur, orsaka hevur autismu, og tí ikki tolir at verða fluttur.

Eingin kostnyttukanning er gjørd. Men eg pástandi, at tað kostar nógv og ger onga nyttu.

Nei, gamla kapitalistista prinsippið er tað besta.

Arbeidsgevarin leiðir og býtur út arbeiðið. Longri er tann søgan ikki.

Eitt arbeidsplass er ikki ein vælverumiðstöð.

Skiparin á Glory Day? Ja, hann bleiv hálaður um borð aftur, eftir at hava lovað og gjørt eið uppá, at hann ongantíð aftur skuldi koma við einum so skitbýttum boðum sum at hava starvsfólkadag í bestu fiskitíð.

Og teir kastaðu og fiskaðu nógv eisini tann dagin. Teir gjørdur okkurt til nyttu. Teir høvdu ein góðan arbeidssdag, eitt gott arbeidslív.

Spurdi tú teir um sosialan kapital, høvdu teir svarað, »nei, her er eingin sosialistur við.«